

N:o 59.

Af herr **E. Meyer**, om ändrad lydelse af 5 kap. 10 § strafflagen.

Vid olika tillfällen under de senare åren hafva upprörande öfverfall egt rum, dervid den öfverfallne, oaktadt han icke varit af något våldsamt lynne, utan fastmera under sitt föregående lif gjort sig känd för ett fredligt sinnelag, till undvikande af en öfverhängande fara för lifs eller lemmars förlust nödgats mot en för ondska och vildsinthet känd angripare använda våld med den påföljd, att angriparen blifvit på platsen eller tillfogats svårare misshandel, men i följd af den ofta inträffande svårigheten för den öfverfallne att styrka, det nöden varit så stor, att han varit befogad i så vidsträckt mån som skett begagna nödvärnsrätten, hafva domstolarne med tillämpning af gällande lagbud ådömt den öfverfallne ganska stränga ansvarsåföljder.

Det måste villigt erkännas, att domstolarne vid sådana fall icke användt någon öfverdrifvet sträng lagtolkning, men då omständigheterna i de fall, jag här åsyftat varit af den beskaffenhet, att den allmänna rättskänslan fordrat strafflöshet för det uppenbarligen endast till sjelfförsvår använda våldet, har man tyckt sig finna, att en fredlig medborgare icke af gällande strafflags bestämmelser rörande nödvärn har det skydd, hvarpå han kunde hafva anspråk.

Bestämmelserna i 5 kap. 7—11 §§ strafflagen, som behandla detta ämne, äro visserligen i och för sig väl affattade för sitt ändamål, men i följd af våra lagars stränga fordringar med afseende på bevisningen blifver det i vanliga fall omöjligt för den det gäller att vindicera sin rätt till nödvärn i den omfattning, som de verkliga förhållandena bort betinga.

Detta förhållande synes mig böra behjertas och, ehuru jag är fullt medveten om svårigheten särskildt för en i lagförhållandena obevandrad att finna rätta sättet för denna frågas lösning, tillåter jag mig för att få frågan under diskussion och för dess lösande intressera större krafter än som stå mig till buds, föreslå,

att Riksdagen måtte för sin del besluta att 5 kap. 10 § 1 mom. strafflagen måtte erhålla följande förändrade lydelse:

Finnes någon i fall, som i 7, 8 eller 9 §§ sagdt är, hafva gjordt större våld, än nöden kräfde, eller gitter han ej visa det nöd var för handen, oakadt sannolika skäl dertill äro; pröfve domstolen, efter omständigheterna, om han för uppsåtlig gerning eller blott såsom för vållande straffas bör eller ock, der vederdelomannen gjort sig för ondska och elakhet känd, bör från straff frias.

Stockholm den 11 maj 1887.

Ernst Meyer.
